

ΕΚΤΟΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΥΛΗΣ

Στις 22 Νοεμβρίου ο π. Βασίλειος Γοντικάκης, πρώην ηγούμενος των μονών Σταυρονικήτα και Ιβήρων του Αγίου Όρους, επισκέφθηκε το σχολείο μας και μίλησε στους μαθητές γυμνασίου και λυκείου

Με αφορμή αυτή την επίσκεψη, παραθέτουμε κάποιες σκέψεις του από κείμενο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα **ΤΟ ΒΗΜΑ** στις 12 Οκτωβρίου 1997.

Ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, ἔχει μέσα του τὸ ἐπικίνδυνο δῶρο τῆς ἐλευθερίας. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ κουραστικός γιὰ ὅλα τὰ συστήματα καὶ τὶς θεωρίες.

Σωτηρία του δὲν εἶναι ἡ ἔξωθεν παροχή ἀγαθῶν.

Δὲν μπαίνει ὁ ἄνθρωπος σὲ

κατασκευασμένο ἀπὸ τρίτους παράδεισο. Ὁ παράδεισος, ὡς ἐκπληξη ζωῆς, ἀνατέλλει ἀπὸ τὸν κάθε ἕνα ἄνθρωπο.

«Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστὶ».

Μέσα στὸν ἄνθρωπο κυφορεῖται τὸ θαῦμα τοῦ «ἐξαίφνης», ἡ ἀλλαγὴ, ἡ ἐκπληξη, ὁ αἰφνιδιασμός. Μπορεῖ νὰ μετανοήσει, νὰ μεταμορφωθεῖ νὰ ἀλλάξει νοῦ καὶ μορφή. Σοῦ ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις. Μπορεῖ ὁ ἔσχατος νὰ γίνῃ πρῶτος καὶ ὁ πρῶτος ἔσχατος. Δὲν προδιαγράφεται ἡ ζωὴ του. Δὲν ὑπολογίζεται ἡ ἀξία του. Εἶναι ἕνα ὄν ἐν ἔξει. Βρίσκεται ἐν πορείᾳ. Μένει πάντοτε ὁ ἴδιος, γινόμενος ἐξ ὀλοκλήρου ἄλλος θεῖα Χάριτι.

Ἄν σκοπὸ τῆς ζωῆς μας βάλουμε τὴν οικονομικὴ σύγκλιση καὶ τὴν αὐξηση τοῦ κατὰ κεφαλὴν εἰσοδήματος, ἂν ἰδανικό μας εἶναι ὁ Homo Oeconomicus, τότε ἡ ἐλευθερία μας εἶναι περιττή. Καὶ αὐτοὶ ποὺ μᾶς καθοδηγοῦν φροντίζουν νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ περιττὸ φορτίο τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

Ἡ Ἑλλάδα, ἡ Ὀρθοδοξία καὶ ἡ Εὐρώπη

Ἀντιθέτως, ἂν εἴμαστε ἀπαιτητικοί, ἂν ζητοῦμε τὸ γνήσιο, ἔστω καὶ ἐλάχιστο, ποῦ σπᾶ τὶς ἀλυσίδες κάθε σκλαβιάς καὶ ρίχνει τὰ φράγματα κάθε ἀποκλεισμοῦ,

ἂν θέλουμε νὰ φθάσουμε στὴ «θύραν ἢν οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι» καὶ νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀτελεύτητη

ἐπέκταση πρὸς τὸ μυστήριο τῆς κοινωνίας τῶν ἀγαπωμένων προσώπων καὶ ὄχι στὴν κόλαση τῶν ἀντιμαχομένων ἀτόμων, τότε λύση εἶναι ἡ «καινὴ κτίσις» καὶ ἡ λογικὴ τῆς Θεῖας Λειτουργίας, ἡ λογικὴ καὶ ἡ ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀπόλυτα εἰλικρινῆς ὁ Σαρτρ καὶ ἀντιπροσωπεύει ἕναν πολιτισμὸ καὶ μίᾳ στάση ζωῆς, ὅταν λέει ὅτι ἡ κόλασή του εἶναι οἱ ἄλλοι. Καὶ εἶναι ἀντίστοιχα ἀπόλυτα εἰλικρινῆς καὶ ἀντιπροσωπεύει ἕναν ἄλλον πολιτισμὸ ὁ ἄββας τοῦ Γεροντικοῦ ποῦ λέει: «Εἶδες τὸν ἀδελφόν σου, εἶδες Κύριον τὸν Θεόν σου».

Ὅποτε δὲν στέκουν οἱ ἀπόψεις ὅτι ὑπάρχουν κάποιοι πλούσιοι καὶ δυνατοὶ ποῦ ἀδικοῦν ἐμᾶς, τοὺς φτωχοὺς καὶ λίγους τῆς «θρησκευτικῆς καὶ πολιτιστικῆς μειονότητας». Εἶναι ψέμα αὐτό. Εἴμαστε οἱ πλούσιοι, οἱ δυνατοὶ καὶ πολιτισμένοι, ποῦ ἀδικοῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἔχουμε τὴν ἰσχύ τοῦ Πνεύματος καὶ κληρονομία ἀκατάλυτη, ποῦ μᾶς καθιστᾶ ὑπευθύνους γιὰ τὴν προ-

στασία της ανθρώπινης ελευθερίας και αξιοπρέπειας.

Τὰ κροκοδείλια δάκρυά μας δὲν θὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν εὐθύνη. Εἴμαστε ὀφειλέται. Καὶ θὰ μᾶς ζητήσουν λόγο οἱ ἄνθρωποι, οἱ χιλιάδες, τὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἀδικήθηκαν, κήκαν, σάπισαν στὰ κάτεργα καὶ αὐτοὶ ποὺ σήμερα ζοῦν μέσα στὸν λιμὸ τῆς εὐμαρείας καὶ στὴν εἰρκτὴ τῆς «ἐλευθερίας», ποὺ τοὺς ὀδηγεῖ στὴ νάρκωση καὶ τοὺς πνίγει.

Δὲν θὰ μᾶς σώσει κανένα ἄλλοθι ὅταν σταθοῦμε στὴν τελικὴ κρίση, ὅταν θὰ προσπαθοῦμε καὶ δὲν θὰ μποροῦμε νὰ δικαιολογήσουμε τὸ γιατί δὲν ζήσαμε καὶ δὲν δώσαμε τὴ μαρτυρία τῆς Παραδόσεώς μας, ποὺ προσφέρει σαρκωμένη καὶ ἐμπρακτὴ λύση στὸ πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνίας του· στὸ πρόβλημα τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς καὶ τῆς συνεχείας της.

Ἄν οικονομικὰ εἴμαστε ὑποδεέστεροι συγκρινόμενοι μὲ ἄλλους λαοὺς καὶ ἂν δὲν διαθέτουμε τὰ κεφάλαια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τραπεζῆς, ἔχουμε ὅμως κάποια ἄλλα, μοναδικὰ, ἀδαπάνητα λειτουργικὰ κεφάλαια κάποιας ἄλλης Ἁγίας Τραπεζῆς, ποὺ εἶναι ικανὴ νὰ θρέψει τὴν οἰκουμένη μὲ τὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ νικᾷ τὸν θάνατο:

«Ἡ Τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθη πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος» (Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Κατηχητικὸς λόγος τοῦ Πάσχα).

Τὸ χρέος μας εἶναι μεγάλο, συγκεκριμένο καὶ οἰκουμενικό. Καὶ τὸ ὅτι ἡ ἐλάχιστὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ μικρὴ ἀριθμητικὰ καὶ ἀδύνατὴ ἀνθρωπίνως, προκαλεῖ κάποια ἀντίδραση - γιατί αὐτὴ σώζει τὸν ἄνθρωπο - φανερώνεται καὶ στὶς ἐκδηλώσεις καὶ ἐνέργειες ἀνθρώπων «δυνατῶν καὶ ὑπευθύνων», ποὺ κανονικὰ, ἂν ἦταν ἀμελητέα ποσότης, ἔπρεπε ἀπλῶς νὰ τὴν ἀντιπαρέρχονται διὰ τῆς σιωπῆς, ἐνῶ συμβαίνει τὸ τελείως ἀντίθετο:

Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ἀπὸ τὰ κέντρα ἐξουσίας καὶ «ἀπὸ τοὺς δοκοῦντας ἄρχειν τῶν ἐθνῶν», ἐκφράζεται μιὰ ἀνησυχία. Ὁ κ. Χάντινγκτον μὲ τοὺς ἐπιτελεῖς του στὸ Χάρβαρντ ἐπισημαίνει ὅτι ἡ παρουσία τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ξένης λογικῆς της συνιστᾷ ἐπικίνδυνη ἀνωμαλία στὴν ἀνατολικὴ περιοχὴ τῆς Μεσογείου.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ παλιὸς μελετητὴς καὶ γνώστης τῆς ἱστορίας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σὲρ Στίβεν Ράνσιμαν δηλώνει ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἐπιζήσει κατὰ τὸν ἐρχόμενο αἰῶνα.

Τὸ συμπέρασμα:

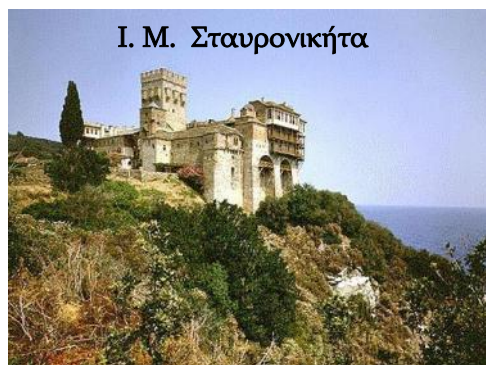
- Δὲν εἴμαστε λίγοι, εἴμαστε πολλοί. Τὸ πλῆθος καὶ ἡ δύναμή μας βρίσκονται στὸν δυναμισμό τοῦ προζυμιοῦ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Πνεύματος.

- Δὲν θὰ μᾶς φᾶνε. Ὁφείλουμε νὰ φαγωθοῦμε γιὰ νὰ δώσουμε στοὺς πεινασμένους «τὸν οὐράνιον ἄρτον, τὴν τροφὴν τοῦ παντὸς κόσμου», ποὺ μελίζεται καὶ δὲν διαιρεῖται· ἐσθίεται καὶ οὐδέποτε δαπανᾶται. Ἔτσι βρίσκουμε τὸν ἑαυτὸ μας, ἀποκτοῦμε δύναμη καὶ ἐξοφλοῦμε τὸ χρέος μας.

- Δὲν φοβόμαστε καὶ δὲν τὰ χάνουμε. Ὅχι ἐπειδὴ εἴμαστε δυνατοί, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι δυνατὸς Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾷ τὸν κάθε ἄγνωστο καὶ ἀνώνυμο ἄνθρωπο μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ ἀγαπᾷ τὴν οἰκουμένη.

- Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι κρίσιμη, ἄρα καλὴ, ἂν τὴ δοῦμε μέσα ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς Θεῆς Λειτουργίας, τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως· εἶναι μιὰ ἀφορμὴ μετανοίας καὶ σωτηρίας ὄλων μας. Ἄν θὰ ἤμασταν καλὰ κατὰ φαντασίαν καὶ ἀνθρωπίνην ἐπίνοιαν, ἂν δὲν εἴχαμε προβλήματα ἢ νομίζαμε ὅτι δὲν εἴχαμε, θὰ ἤμασταν σὲ κατάσταση ἐπικινδύνου νάρκης, ὕπνου καὶ ψευδαισθήσεως.

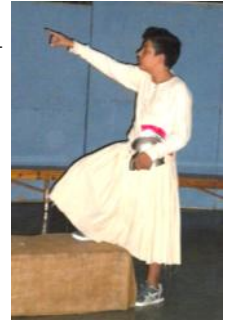
Δὲν ἀμυνόμαστε. Κάνουμε ἐπίθεση. Καὶ ἡ ἐπίθεση γίνεται πρὸς ὄφελος ἐκείνων πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπιτιθέμεθα

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ «Το μεγάλο μας τσίρκο»

Την Πέμπτη 17 Νοεμβρίου οι μαθητές του γ1 παρουσίασαν την παράσταση «Το μεγάλο μας τσίρκο». Η ιστορική θεατρική παράσταση είχε πρωτοπαρουσιαστεί στο κοινό της

Αθήνας το καλοκαίρι του 1973. Το θεατρικό κείμενο της παράστασης αυτής ήταν του Ιάκωβου Καμπανέλλη, η μουσική του Σταύρου Ξαρχάκου, τραγουδούσε ο Νίκος Ξυλούρης και έπαιζαν οι ηθοποιοί Κώστας Καζάκος, Τζένη Καρέζη, Διονύσης Παπαγιαννόπουλος και πολλοί άλλοι. Οι καθηγητές και οι μαθητές του τμήματος επιχείρησαν να μεταφέρουν μια εκδοχή του θεατρικού προσαρμοσμένη στα δεδομένα της εποχής.

Υπεύθυνοι καθηγητές : κ. Αντ. Νεονάκης και κ. Δεσπ. Ασκιανάκη.

Ο επίλογος της εκδήλωσης

Πανδώρα Εξαμιλιώτη : Τα τελευταία χρόνια τα πράγματα στη χώρα μας πήραν περιέργη τροπή όσο εμείς λείπαμε στις ζωές μας... Αρχίσαμε να ζούμε αλλιώς, να βλέπουμε την ιστορία που εμείς απαξιώναμε και βαριόμαστε να διαβάσουμε να γίνεται πραγματικότητα. Οι άνθρωποι βγαίνουν στους δρόμους, βρίζουν, φωνάζουν... Άραγε ξύπνησαν πραγματικά ή κοιμούνται ακόμα; Είναι επαναστάτες; Διεκδικούν όσα τους ανήκουν ή τα θεωρούν κι αυτά δεδομένα; Αυτά όπως και τις ζωές τους; Κάνουν αυτό που θέλουν οι Έλληνες ή αυτό που οι άλλοι τούς κάνουν να νομίζουν πως θέλουν; Φταίνε; Αν παίρνουν δεκαέξι μισθούς για να δουλεύουν στη Βουλή, φταίνε. Αν απεργούν για να πάνε για καφέ, φταίνε. Αν έχουν τέσσερα σπίτια και ένα εξοχικό κι όμως γκρινιάζουν, φταίνε.

Ιωάννα Δελεμήση : Ανοίγω την τηλεόραση και όλα τα κανάλια έχουν ειδήσεις - δημοψήφισμα- δραχμή- υποτίμηση- χρεωκοπία- σκέτη απελπισία... Ελπίδα; Έχει ξεχαστεί αυτή η λέξη. Η Ελλάδα είναι έτοιμη για μια νέα γερμανική κατοχή. Τα πάντα είναι ξένα σε αυτή τη χώρα... Πού πήγε η αυθεντικότητά της; Για μένα θα έπρεπε όλοι αυτοί που μας κυβερνούν να πληρώσουν και να φύγουν... Δεν αξίζουν να κυβερνούν τη χώρα μας, όταν το μόνο που τους νοιάζει είναι το συμφέρον τους, το χρήμα, ένα άψυχο, τυπωμένο χαρτί. Εγώ ξέρω πως οι πολιτικοί πρέπει να αγωνίζονται για το καλό της χώρας... Πότε άλλαξε; Τι πιο άσχημο να βλέπεις αυτούς που αγωνίστηκαν τότε κατά της χούντας να την έχουν επιβάλει οι ίδιοι τώρα!

Πανδώρα: Χούντα... βαριά λέξη... τότε ξέραμε τι ήταν. Σήμερα τι μπορεί να θεωρηθεί χούντα; Όταν οι άνθρωποι δεν έχουν να φάνε, όταν δίνουν τέλος στη ζωή τους, γιατί δεν έχει πια νόημα γι' αυτούς, όταν στο δρόμο περπατάς κι αντικρίζεις γύρω σου μαριονέτες αντί για ανθρώπους;

Ιωάννα: Αυτό που με ενοχλεί περισσότερο είναι ότι πρόκειται για ένα στημένο παιχνίδι... Εμείς; Εμείς είμαστε τα πόνια! Ακόμα και αυτοί που μας κυβερνούν κυβερνούνται από άλλες ισχυρότερες δυνάμεις. Είμαστε πρόβατα που πάμε στη σφαγή... Δεν μας ρωτά πια κανείς... Πόσο απάνθρωπο να μην μπορούν οι νέοι να χαμογελάσουν, να ζουν χωρίς ελπίδα και να αναρωπιούνται «Γιατί πρέπει να αφήσουμε τη χώρα που γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε; Γιατί; Ποιο μέλλον; Ποια όνειρα; Ποια ελπίδα;

Πανδώρα: Ως εδώ... Ήρθε η ώρα για σένα και για μένα να τρέξουμε, να πετάξουμε ψηλά, να κλείσουμε τα μάτια και να ονειρευτούμε, να σιγοψιθυρίσουμε ένα στίχο, να μην σταματήσουμε το ταξίδι μας, να συνειδητοποιήσουμε ότι το να ζεις είναι μια μάχη και

ότι η ζωή δεν έχει πρόβα... Κι έτσι με κλειστά τα μάτια να συνεχίσουμε να ομορφαινουμε τις μέρες, να περπατήσουμε σε δρόμους και σε μονοπάτια, γιατί έχουμε πολλά να δούμε ακόμα... να δούμε και να ζήσουμε... γιατί όπως είπε και ο Καζαντζάκης «η Ελλάδα επιζεί ακόμα, επιζεί μέσα από διαδοχικά θαύματα».

ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΤΟΥ ΠΡΙΝΟΥ 19-20 Νοεμβρίου

10:40 είμαστε όλοι στο σχολικό και ξεκινάμε! Ο καιρός τέλειος και όλοι χαρούμενοι και περίεργοι για το πώς θα είναι το καταφύγιο.

Μετά από περίπου 1 ώρα δρόμο φτάνουμε στη μονή Γοργολαΐνη, όπου μας ενημέρωσαν για τα κύρια κομμάτια της ιστορίας της μονής και επισκεφτήκαμε ένα μικρό μουσείο που είχαν φτιάξει εκεί, με καθημερινής χρήσης αντικείμενα ανθρώπων που έζησαν τον προηγούμενο αιώνα.

Η μεγάλη έκπληξη ήταν όμως όταν μας ανακοίνωσαν το πώς θα περάσουμε ένα κομμάτι της διαδρομής μέχρι να φτάσουμε στο σημείο που θα αρχίσουμε το περπάτημα. Και το μεταφορικό μας μέσο ήταν ένα αγροτικό όπου έπρεπε 22 άτομα να χωρέσουμε μέσα στην καρότσα του !!

Σαν τις «σαρδέλες» λοιπόν ο ένας πάνω στον άλλο, φτάσαμε μέχρι το καθορισμένο σημείο που θα πηγαίναμε με το αγροτικό. Ο υπόλοιπος δρόμος θα γινόταν με τα πόδια. Πήραμε τα πράγματά μας και κάτι από το φαγητό που θα τρώγαμε και αρχίσαμε την ανάβαση.

Φτάνοντας στο καταφύγιο αντικρίσαμε ένα συμπαθητικό πέτρινο κτίσμα, όπου ένας από τους κανόνες του ήταν ότι μόλις έμπαινες μέσα έπρεπε να βγάλει τα παπούτσια σου και να βάλεις παντόφλες. Το εσωτερικό του καταφυγίου ήταν πολύ όμορφο. Είχε μια σόμπα και δυο μεγάλους καναπέδες, ένα τραπέζι και δύο πάγκους. Κάτσαμε όλοι και μας είπαν γενικούς κανόνες για το καταφύγιο με τη βοήθεια ενός μέλους του ορειβατικού συλλόγου, την κυρία Κίτσα.

Μετά πήγαμε στο πάνω πάτωμα όπου ήταν τα κρεβάτια. Διαλέξαμε ο καθένας πού και με ποιον θα κοιμόταν, τακτοποιήσαμε τα πράγματά μας και πολλοί βγήκαμε έξω, ενώ άλλοι μείνανε μέσα. Όσοι βγήκαμε έξω αρχίσαμε να παίζουμε μπάλα, να χορεύουμε χανιώτη και να μιλάμε. Επίσης από κει ψηλά η θέα ήταν εκπληκτική !!!

Όταν στις 3 παρά τέταρτο είχε αρχίσει σκοτεινιάζει και η θερμοκρασία είχε πέσει αρκετά, μπήκαμε στο καταφύγιο και αρχίσαμε να παίζουμε τρίβιαλ. Συνεχίσαμε τα παιχνίδια και τις συζητήσεις μέχρι αργά το βράδυ. Κατά τις 6 άνοιξαν και τη γεννήτρια και σβήσαμε τα κεράκια που μέχρι τότε μας φώτιζαν, όμως ο μόνος τρόπος θέρμανσης ήταν οι 2 σόμπες που υπήρχαν. Κατά το βραδάκι φάγαμε φαγητό και πήγαμε στο πάνω πάτωμα όπου μιλούσαμε και παίζαμε παιχνίδια μέχρι αργά το βράδυ. Το κρύο βέβαια ήταν πολύ τσουχτερό και όλοι ήμασταν με τα σκουφιά, αλλά δεν υπήρχε

τρόπος να ζεσταθούμε, γιατί οι σόμπες ήταν στο κάτω πάτωμα.

Την επομένη το πρωί ξυπνήσαμε κατά τις 9 και φάγαμε ένα πλούσιο πρωινό μαζί με το πολύ ωραίο τσάι του

βουνού που μας έφτιαχνε η κυρία Κίτσα. Ταχτοποιήσαμε τα πράγματά μας καθαρίσαμε και όσοι ήθελαν να ακολουθήσουν στην ανάβαση του κώνου, ετοιμάστηκαν να φύγουν. Μια εξοντωτική ανάβαση, αλλά με εντυπωσιακή θέα από την κορυφή. Μόλις γύρισαν το μεσημέρι οι αναβάτες, αποχαιρετήσαμε το καταφύγιο και αρχίσαμε την κατάβαση για τη μονή. Ήταν ένα αξέχαστο Σαββατοκύριακο, μια υπέροχη εμπειρία που πιστεύω ότι μόνο καλές αναμνήσεις θα μπορούσε να μας φέρει στο μυαλό!

Όλια Μπάμπουκα

Η εκδρομή στον Πρίνο ήταν απλά φανταστική! Όταν ανεβαίναμε το βουνό η θέα ήταν απίστευτη και ειδικά όταν φτάσαμε στο καταφύγιο. Το βράδυ βγήκαμε και είδαμε τα αστέρια και ήταν πάρα πάρα πολλά! Γελάσαμε πολύ, ειδικά το βράδυ, και επίσης κρυώναμε πολύ, αλλά αυτό δεν μας ενδιέφερε και τόσο. Αυτό το Σαββατοκύριακο ήταν το πιο μαγικό από όλα! Περάσαμε απίστευτα και πρέπει οπωσδήποτε να ξανακάνουμε μια τέτοια εκδρομή!

Πανδώρα Εξαμιλιώτη

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Παρασκευή, 4 Νοεμβρίου. Οδυσσέας Ελύτης . Γ1 γυμνασίου.

Ελένη

Με την πρώτη σταγόνα της βροχής σκοτώθηκε το καλοκαίρι
Μουσκέψανε τα λόγια που είχανε γεννήσει αστροφεγγιές
Όλα τα λόγια που είχανε μοναδικό τους προορισμόν Εσένα!
Κατά πού θ' απλώσουμε τα χέρια μας τώρα που δε μας
λογαριάζει πια ο καιρός
Κατά πού θ' αφήσουμε τα μάτια μας τώρα που οι μακρινές
γραμμές
ναάγησαν στα σύννεφα
Τώρα που κλείσανε τα βλέφαρά σου απάνω στα τοπία
μας
Κι είμαστε - σα να πέρασε μέσα μας η ομίχλη -
Μόνοι ολομόναχοι τριγυρισμένοι απ' τις νεκρές εικόνες σου.

Με το μέτωπο στο τζάμι αγρυπνούμε την καινούργια οδύνη
Δεν είναι ο θάνατος που θα μας ρίξει κάτω μια που Εσύ
υπάρχεις
Μια που υπάρχει αλλού ένας άνεμος για να σε ζήσει ολάκερη
Να σε ντύσει από κοντά όπως σε ντύνει από μακριά η ελπίδα
μας
Μια που υπάρχει αλλού
Καταπράσινη πεδιάδα πέρ' από το γέλιο σου ως τον ήλιο
Λέγοντάς του εμπιστευτικά πως θα ξανασυνατηθούμε
πάλι
Όχι δεν είναι ο θάνατος που θ' αντιμετωπίσουμε
Παρά μια τόση δα σταγόνα φθινοπωρινής βροχής
Ένα θολό συναίσθημα

Προσανατολισμοί

Όλα τα κυπαρίσσια δείχνουνε μεσάνυχτα
Όλα τα δάχτυλα
Σιωπή
Έξω από τ' ανοιχτό παράθυρο του ονείρου
Σιγά σιγά ξετυλίγεται
Η εξομολόγηση
Και σα θωριά λοξοδρομεί προς τ' άστρα!

Ήλιος ο πρώτος

Εμείς τη λέμε τη ζωή την πιάνουμε απ' τα χέρια
Κοιτάζουμε τα μάτια της που μας ξανακοιτάζουν
Κι αν είναι αυτό που μας μεθάει μαγνήτης το γνωρίζουμε
Κι αν είναι αυτό που μας πονάει κακό το 'χουμε νιώσει
Εμείς τη λέμε τη ζωή πηγαίνουμε μπροστά
Και χαιρετούμε τα πουλιά της που μισεύουνε

Είμαστε από καλή γενιά.

Παρασκευή, 8 Νοεμβρίου. Τάσος Λειβαδίτης . Γ2 γυμνασίου.

Στίχοι από μια χαμένη τραγωδία

...Οι άνθρωποι συνήθως ψεύδονται ή ακόμα πιο χειρότερο: πλανεύουν, όμως πίσω απ' το μοιραίο στέκεται πάντα πιο βαρύ το ανείπωτο κι αλήθεια, ποιον θα προδώσουμε την ερχόμενη ώρα και πώς αλλιώς ο Θεός είναι Θεός αν όχι με τη σιωπή

Ευλογία

Καλότυχοι εκείνοι που δε γνώρισαν τον εαυτό τους
ανδρείοι εκείνοι που αποσιώπησαν την αθωότητά τους
μα ευλογημένοι αυτοί που τα δώσανε όλα κι ύστερα κοίταξαν εν' άστρο
σαν τη μόνη ανταπόδοση.

Καλοκαίρι

«Δε μ άφησαν πάλι να κοιμηθώ» έλεγε κάθε πρωί η γριά που κοιμόταν στον κήπο.
Και βέβαια θα εννοούσε τα άστρα η τα παιδιά που είχαν σκοτωθεί στον πόλεμο.

Εφαρμοσμένος μαρξισμός

Και καμιά φορά ενώ μόνος στην κάμαρα κρύβω τα λίγα χρήματά μου,
για να μπαίνει πιο άφοβα απ το παράθυρο το φως του φεγγαριού.

Μητρικές προβλέψεις

Κι η μητέρα φορούσε πάντα φαρδιά φορέματα,
για να σκεπάζει ίσως κι εκείνον
που δε γίναμε.

Απάντηση

«Μα πώς περπατάς επί των κυμάτων;» ρώτησα.
«Έχασα το δρόμο» μού λέει.

Παρασκευή, 25 Νοεμβρίου. Γιάννης Ρίτσος . Β1 γυμνασίου.

Η ζωή και το έργο του

Νεοέλληνας ποιητής. Το όνομά του συνδέθηκε στενά με την ελληνική αριστερή διάνοηση, αλλά και με σημαντικές ποιητικές στιγμές της νεότερης ελληνικής λογοτεχνικής ιστορίας. Γεννήθηκε στη Μονεμβασιά. Γόνος αρχοντικής οικογένειας, γνώρισε πολύ σύντομα τον ξε-

πεσμό, καθώς το 1922 θα επέλθει χρεοκοπία – αποτέλεσμα παλαιού χαρτοπαιχτικού πάθους του πατέρα του –, ενώ ένα χρόνο νωρίτερα πέθαναν η μητέρα και ο μεγαλύτερος αδερφός του. Κάτω από αυτές τις συνθήκες ο Ρίτσος τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στο Γύθειο και το 1925 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου εργάστηκε σε διάφορα γραφεία. Το επόμενο έτος προσβλήθηκε από φυματίωση, ασθένεια που θα τον βασανίσει σε όλη του τη ζωή. Ακολουθεί μια νέα περίοδος εναγωνίας αναζήτησης εργασίας στην Αθήνα, όπου ο Ρίτσος απασχολείται ως χορευτής και ηθοποιός σε ποικίλους θιάσους, ενώ το 1934 προσλαμβάνεται ως διορθωτής στις εκδόσεις «Γκοβόστη». Η αρχή του εμφύλιου πολέμου σήμανε την αρχή νέων περιπετειών του Ρίτσου, ο οποίος το 1948 εξορίστηκε. Το 1952 έπειτα από πιέσεις ξένων διανοούμενων απελευθερώθηκε και επέστρεψε στην Αθήνα.

Ακολούθησε μια δωδεκαετία έντονης δραστηριότητας. Μετά το γάμο του με τη Φιλίτσα Γεωργιάδη ο Ρίτσος ταξίδεψε στις ανατολικές χώρες ως το 1962. Το 1964 έθεσε υποψηφιότητα στις βουλευτικές εκλογές από τις τάξεις της ΕΔΑ, αλλά δεν εκλέχτηκε. Το 1966 επισκέφτηκε την Κούβα. Την περίοδο της δικτατορίας εξορίζεται στη Γυάρο, τη Λέρο και τη Σάμο. Από εκεί στέλνει κρυφά για έκδοση πολλά έργα του. Η φήμη του απλώθηκε σε όλο τον κόσμο και τα έργα του μεταφράστηκαν σε πολλές γλώσσες. Πολλές είναι και οι τιμητικές διακρίσεις που έλαβε, όπως το βραβείο Λένιν για την ειρήνη (1977), το βραβείο του ΟΗΕ «Ποιητής της διεθνούς ειρήνης» (1986) κ. ά.

Πρωινό άστρο

Μικρή εγκυκλοπαίδεια υποκοριστικών

Πρωινό άστρο

Γαλανά φτερά
φτερά, φτερά,
μια θάλασσα φτερά
η χαρά.
Κράτησέ με.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ,

μεγάλα μάτια
τι μεγάλα –
σε ποιο ουρανό χαμογελάς
τι βλέπεις πίσω από τα μάτια μας;

Κάτω από τα τριανταφυλλένια πέλματά σου
δυο καρδιές –
η καρδιά της μητέρας
η καρδιά του πατέρα.
Πάτα γερά.
Δε θα πέσεις.\

Όπου ακουμπήσεις πούπουλα και φως
πούπουλα και φως η μάνα σου
πούπουλα και φως εγώ –
με παίρνει ο αέρας
πούπουλο και φως.

Κράτησέ με, κοριτσάκι,
με παίρνει ο αέρας
πάνω απ' τα βουνά
ψηλά, ψηλά

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ μου, θέλω να σου φέρω
τα φαναράκια των κρίνων
να σου φέγγουν τον ύπνο σου.

Θέλω να σου φέρω
ένα περιβολάκι
ζωγραφισμένο με λουλουδόσκινη
πάνω στο φτερό μιας πεταλούδας
για να σεργιανάει το γαλανό όνειρό σου.

Θέλω να σου φέρω
ένα σταυρουλάκι αυγινό φως
δυο αχτίνες σταυρωτές απ' τους στίχους μου
να σου ξορκίζουν το κακό
να σου φωτάνε
μη μου σκοντάψεις, κοριτσάκι,
έτσι γυμνόποδο και τρυφερό
στ' αγκάθι κ' ενός ίσκιου.

Κοιμήσου.
Να μεγαλώσεις γρήγορα.
Έχεις να κάνεις πολύ δρόμο, κοριτσάκι,
κ' έχεις δυο πεδιλάκια μόνο από ουρανό.
Κοιμήσου.

Ειρήνη

Τ' όνειρο του παιδιού είναι η ειρήνη.
Τ' όνειρο της μάνας είναι η ειρήνη.
Τα λόγια της αγάπης κάτω απ' τα δέντρα
είναι η ειρήνη.

Ο πατέρας που γυρνάει τ' απόβραδο μ' ένα φαρδύ χαμόγελο στα
μάτια
μ' ένα ζεμπίλι στα χέρια του γεμάτο φρούτα
κι οι σταγόνες του ιδρώτα στο μέτωπό του
είναι όπως οι σταγόνες του σταμνιού που παγώνει το νερό στο
παράθυρο,
είναι η ειρήνη.

Ειρήνη είναι ένα ποτήρι ζεστό γάλα κι ένα βιβλίο μπροστά στο
παιδί που ξυπνάει.

Η ειρήνη είναι τα σφιγμένα χέρια των ανθρώπων
είναι το ζεστό ψωμί στο τραπέζι του κόσμου
είναι το χαμόγελο της μάνας.
Μονάχα αυτό.
Τίποτ' άλλο δεν είναι η ειρήνη.

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Στις 23 Νοεβρίου
2011 πραγματοποιήθηκε η εκδρομή του μήνα στις αθλητικές εγκαταστάσεις «Λίντο».

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ονειροδίνη

Let me guide you to my daughter! Γεννήθηκε προχθές, μετά από εβδομάδες κόπο. Είναι πολύ ξεχωριστή η κόρη μου. Είναι, ξέρετε, πολύ χαρισματική το κοριτσάκι του μπαμπά: με περιμένει πάντα μόλις γυρίσω από το σχολείο, ή ξυπνήσω το πρωί, εκεί υπομονετική, γερμένη στον τοίχο η κορούλα μου, να αγναντεύει το κενό.

Έκανα αυτή τη ζωγραφιά μόνο και μόνο για να την ερμηνεύσω. Ονομάζεται «Ονειροδίνη»: πιο αφηρημένος τίτλος. Αλλά μπορεί να ονομαστεί και «Άγγελος των ονείρων». Αυτό θα μας βοηθήσει παρακάτω.

Ο ουρανός είναι γεμάτος πράσινο και μπλε. Απόκοσμα και τα δυο, δε νομίζετε; Το χρώμα των ονείρων. Είναι μια ονειροδίνη: ερμηνέψτε την σαν άνεμο, πόλη, τυφώνα, ό,τι θέλετε. Ακόμα και φως.

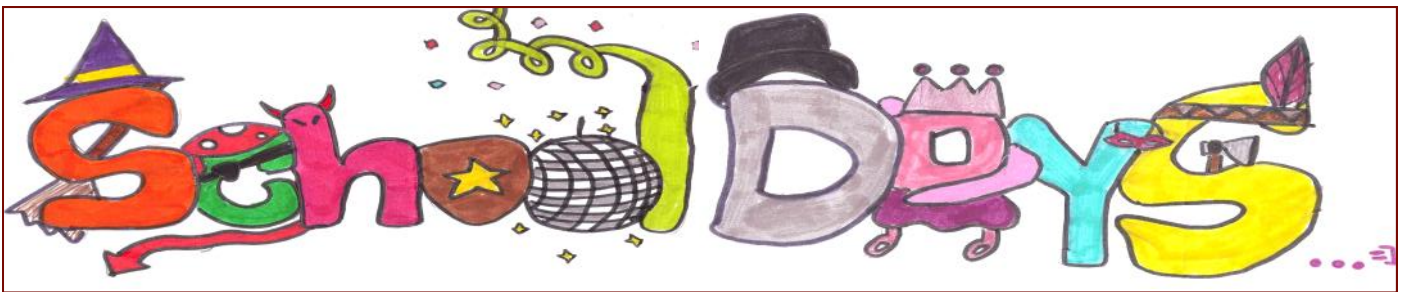
Ο άγγελος είναι θείο πλάσμα, αυτό που μας ενδιαφέρει είναι κυρίως το χρώμα του. Το ιδιαίτερο σκούρο χρώμα του αγγέλου οφείλεται είτε στο backlight είτε στο εκτυφλωτικό φως του που θα μπορούσε να μας τυφλώσει, άλλωστε μιλάμε για πλάσμα του φωτός. Έτσι ο ίδιος ο άγγελος μεταβάλλει το φως του. Όσο για τα φτερά, εκεί κατοικεί η ψυχή του αγγέλου, συνεπώς είναι το μόνο που δεν μπορεί ο ίδιος να μεταβάλλει, όπως άλλωστε και οι άνθρωποι. Μάλλον τα θεϊκά όντα δεν απέχουν τόσο πολύ από τους ανθρώπους, όσο θέλουν αυτοί να πιστεύουν. Άλλωστε είμαστε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση. Έτσι δεν είναι; Τα υφάσματα ίσως είναι το ίδιο το υλικό των ονείρων.

Πιο κάτω, πλήθος ψυχών και ονείρων σπαράζουν ή και ευχαριστούνται, απολαμβάνουν ή και υποφέρουν. Κάθε κουκιδίτσα χρώμα, το όνειρο ενός ανθρώπου. Το τουρκουάζ: έντονο, το άσπρο: ξεψύχισμα, το ανοιχτό μοβ:

απαλό, το πράσινο: ανήσυχο, το λαχανί: ευχάριστο, το σκούρο πράσινο: εφιάλτης.

Να η υπόσταση των ονείρων, όπως την είδα εγώ. Αποκομίστε ό,τι θέλετε.

Χρήστος Κατρινάκης, τάξη α'

Do you want to know what was happening in the world before the first civilizations? Then read all about it in The Stone Age Sentinel - a fresh and lively look at prehistoric times, cunningly disguised as a tabloid newspaper. Covering a mere four million years, it's packed full of facts and humour. Ape Man in Walking Sensation, Mammoth Shortage Causes Concern, Farming Frenzy Hits Fertile Crescent - these are just some of the top stories in The Stone Age Sentinel.

It's a historical collection of books-newspapers, giving us a summary of what was going on in those times, with a lot of humor . There are also the titles:

1. -"Greek Gazette"
2. -"The Medieval Messenger"
3. -"The Roman Record"
4. -"The Egyptian Echo"
5. -"The Viking Invader"

Christos Katrinakis

Chocolate

[Chocolate lovers:](#)

You are one of them.. aren't you? Admit it. No one can resist sweet delicious chocolate which make you want more and more!

[History of chocolate!](#)

Chocolate is a psycho-active food. It is made from the seeds of the tropical cacao tree. The cacao tree was named by the 17th century Swedish naturalist, Linnaeus. The Greek term means literally "food of the gods". Chocolate has also been called the food of the devil; but the theological basis of this claim is obscure. For hundreds of years, the chocolate making process remained unchanged.

When the Industrial Revolution arrived, many changes occurred that brought the hard, sweet candy to life. In the 18th century, mechanical mills were created that squeezed out cocoa butter, which in turn helped to create hard, durable chocolate.^[3] But, it was not until the arrival of the Industrial Revolution that these mills were put to bigger use. Not long after the revolution cooled down, companies began advertising this new invention to sell many of the chocolate treats seen today.^[4] When new machines were produced, people began experiencing and consuming chocolate worldwide.

[Why is chocolate so delicious?](#) Chocolate is made up of chemicals associated with mood, emotion & addiction. We eat it as comfort food when depressed or stressed because it can always make us smile and feel better..!

